

quæque vivunt. Cur ergo corpus perfectissimum omnium, animo careat, et sit cadaver? Elementa, quæ mole sua, quæ perfectione sua, et mundi molem replent, et perfectionem adimplent. cur suis animis carebunt? Optime Theophrastus pronunciavit. Sine animo nullum corpus est honorabile, aut preciosum. Et Alexander, præstantius esse animatum corpus, corpore inanimati. Si elementa careant anima, nullius precii, nullius præstantiæ fuerint. Et mundi corpus totum, parte altera perfectum erit, parte altera imperfectum. parte vivens, parte emortuum, atque ita monstrum evadet. Elementa igitur ipsa quoque, seu organica sint, seu inorganica, et vivunt, et sunt animo, suo singula prædita. Ad hæc, si blattæ illæ, si reliquæ quisquiliæ, si plantæ, si Zoophyta, a mundo, et esse et vitam obtinent. Et nemo det, quod non habeat: cur mundus animum det, quem prius non habet ipse? Cur terra præbet id quod caret ipsa? Cur aqua, cur ær, vitam indant, aliis: ipsa nequaquam eam possideant? Si respondere contra, nihil veri queant, rationibusque his cedunt? Dubitent attamen, an unus tantum sit mundi animus, et an per partes singulas principes, singuli sint animi rogent, respondebimus cum Hermete, cum ratione, unius mundi, unum esse animum. Partes quoque eius principes proprios sibi habere animos affirmare non dubitabimus, ab illo uno veluti evulsos, Aliosque ab his mimus principales, et ab his alios usque ad minimos. Exemplisque id confirmabimus. Nam in animantibus, in stirpibus, animalia alia innascuntur quædam, animis propriis prædita. Vermes, scilicet, muscæ infecta, non unius generis in bove, in equo, vermes innascuntur sæpe. Dum in eo vivunt, bovis, equi, animo vivere, dici posse videantur. Sed inde excreti, vivere aliquandiu extra etiam conspiciuntur. Non sane amplius bovis animo, a quo sunt longe posita, sed proprio. Quid ergo si exemplis huiusmodi innumeris experientia docet, posse animum, ut ita dicam, minorem, in maiore animo bovis generari, et vivere, nonne etiam ratio ex his experimentis ducta, formari potest simillima, in mundo animato suo proprio animo, partes eius singulas, singulis suis animis esse animatas. Sus una, sæpe decem, sæpe plures in se generat suillos. Dum a conceptu illi paulatim efformantur, sicuti alimento matris, aluntur, augescent, et membrorum figuras, sensum acquirunt, animo matris vivere videntur quoque. Sed membris iam figuratis proprio quisque animo iam vivit, quod partus indicat. Venit tamen ab initio, ab uno matris animo, unusquisque. Sed diligentius loco commodiore, ob quasdam quas habet in se dubitationes, res hæc eadem erit tractanda.

Quid vero illa quam Zoroaster, sui que fontanam animam vocavere, eadem ne est cum hac mundana? An forte hæc ab illa est diversa? Sane quæ retulimus oracula.

Ἵτι ψυχῆ, πῦρ δυνάμει πατρὸς οὐσα φαεινὸν,
 Ἀθανατὸς τε μένει, καὶ ζωῆς δεσπότης ἐστὶν.
 Καὶ ἴσκει κόσμου πολλὰ πληρώματα κόλπων.

“Quod anima ignis, potentia patris, existens lucidus.

Immortalisque manet, et vitæ domina est.

Et tenet mundi multas plenitudines sinuum.”

De mundana videntur esse pronunciata, Quoniam eius sinus multos dicitur replere.

De fontana vero dicantur alias illa:

Μετὰ δὴ πατρικὰς διανοίας, ψυχὴ ἐγὼ ναιῶ. Θερμὴ, ψυχοῦσα τὰ πάντα.

“Post vero paternas cogitationes anima ego habito. Calida animans cuncta.”

Conceptus paterni Zoroastro sunt ideæ, quæ cum sint in paterno profundo, anima statim post ideas ibi habitat, hoc est, animæ idea, essentia, vitæque et mens ipsius animæ. Atque ita videtur hæc anima, non mundana, sed supramundana esse: diciturque animare, non mundum, sed universa; ea nimirum etiam quæ supra hunc corporeum mundum sunt. Qui creditus est terram in sui medio positam circumquaque, summa sui octavi cæli superficie ambire. Sed supra hunc alia cognovit esse Zoroaster, nimirum lumen et ignem, quæ etiam a fontana anima animarentur, simul cum aliis. Canit enim de ea.